

POEME

ora de vârf

mă înec când trag din țigară
 la cinci dimineața
 lângă sutele de țigări ce dorm
 pe pervazuri
 și sunt ca într-o micro-comunitate
 a evelor anonime
 care n-au apucat să mai muște din măr
 fumul e ceața
 de la șase
 când soarele luminează
 gaura neagră din pervazul de plastic al geamului
 și butoiul de pulbere
 care doarme sub cearșaful de bumbac.

prin asfalt

pe drumurile noastre
 asfaltul miroase a mort
 și a flori lăncede
 peste tot sunt urme
 de mâini îmbibate
 de sânge străin.
 lângă ele sapă o femeie
 cu o sapă ruptă-n bot
 e intrată până la brâu
 în pământul cald și liniștit
 în petalele moi
 în locul unde-i mai multă viață
 și asfaltul nu miroase a mort
 ca aici.

alzheimer

un azil de jumătăți
 miros de formol
 supă rece, geamuri duble
 în asfințit se spală perdelele în portocaliu
 ruginește vara sub stropii de ploaie
 foștii copii din curte

se sprijină în bețe și cadre
 instantanee din viață
 un azil de jumătăți
 demult uitate
 într-un polaroid
 lăsat în buzunarul paltonului
 de astă-iarnă

sistem (fără Saussure)

corpul meu e o instalație de vene
 pulsează de viață pe alocuri
 când e liniște
 totul curge perfect
 alimentat ritmic
 o structurare nepotrivită
 pentru hazardul ăsta
 sângele arde
 câteodată
 sub stratul subțire
 alb ca de pânză
 corpul meu este
 un goblen împuns de mii de ace

când nu am inspirație

să mă pot droga cu mere putrede
 visul unei nopți de vară
 cu luna-ntoarsă
 făcută covrig la fereastră
 un fel de Schiller mai autodidact
 cu degetele prinse de sertarul lipicios
 să-mi lipesc creierul de dâra de suc de mere
 scurs pe podea
 când luna e făcută covrig
 și stelele-s semințe arse de susan

Flori

stop cadru

tata mi-a zis „hai să mergem”
dar n-am putut să mă ridic
am stat pe marginea patului
cu ochii la papucii negri
și la tricoul alb de pe spătarul scaunului
pe masă un castron cu piersici desfăcute
și un pahar cu urme uscate de ruj
vreau să aud o bombă
hiroshima, nagasaki
să mă zboare dintr-o lovitură
în noaptea asta când nici tata nu mai poate spune
„hai să mergem”

alb/negru

paginile albe mă sperie cel mai tare
și geaca ta neagră îmbâcsită de tutun
singurul pian la care nu am știut vreodată să cânt
nu mai pot scrie despre pachetul tău de kent
sau despre vocea ta groasă cu care-mi spuneai
că nu știu să calc pantalonii la dungă
și pun prea multă sare în mâncare
c-am prea multe aere de artistă
cu poezia mor de foame
și cărțile-s bune de foc
sau de rulat țigări când nu mai ai bani de altceva
așa că am aruncat toată sarea de bucătărie
și am cumpărat un drob de Himalaya
de la o lichidare de stoc

să o privești ca un mielușel șocat înainte de fiecare masă
cum privesc și eu paginile albe
de pe norișorul meu din aer de artistă

reverie

ies scânteii din focul de tabără
și se cântă la chitară
ascult „nunta”
deși știi că nu o să mă mărit niciodată
și nu pentru că sunt feminista
ci tocmai pentru că nu sunt
aș vrea să plutesc în sticla de bere
să mi se zbârcească pielea de la atâta acid
ca atunci când stau cu orele în cadă
numai să uit că în curând o să devin o prună uscată
o să mă decojesc singură de la căldură
până o să ajung la sămburele tare
de culoarea scânteii
din focul de tabără
de la seara de folk

când plouă

când plouă devin un porumb fierț
părul e mătasea ce se lipește
de boabele galbene
iar tu tragi de firele castanii de păr
până rămân cheală în fiecare noapte
când te învelești cu părul meu
și te văd cum transpiri
sub șuvoaiele maronii de păr castaniu

7:30

soarele e un cuțit
ceața tăiată felii
cade pe un platou alb
sunt un ghem de ață roșie
pe balconul de la etajul doi
ghiveciul golit de bulgări de pământ
se lovește de betonul cu pătrate de șotron
fășii de vin ling gratiile de fier
cioburi verzui cu urme de bere
sar cu parașute de spumă până pe asfalt
prin ochiurile puloverului roșu
privesc cum totul se scurge
pe umerii copiilor din fața blocului

viroză

cu roșu de sub unghii
peste tapetul cafeniu cu urme de zaț
am desenat o hartă fără munți, fără dealuri și fără ape
doar cu o linie continuă până la capătul pământului
pentru că m-am plictisit
de gustul de cafea
ca o pastilă de faringosept lipită pe cerul gurii
de zațul ca sute de semințe de mac care
rămân agățate de dinți
până îi vezi cum putrezesc de la rădăcină
ca atunci când o armată de purici
soarbe dintr-un câine slăbănog
mă mănâncă pielea sub tricoul jerpelit
îmbibat în sudoare
lipit de piele, ajuns până la carne
sub soarele de iulie
care trage cu ochiul prin jaluzeaua tăiată felii

aparent un manifest

stai cu mine de vorbă
lângă oala cu supă clocotită
nu te aud. de ce nu înțelegi?
legumele cad
îmbibate în lichidul fierbinte din oala fierbinte
de pe aragazul pornit la cea mai fierbinte temperatură
ce dracu!
toate mașinile de spălat și de făcut mâncare
se reproduc acolo lângă rufeles nespălate,
legumele nefierte și supa nesărată?
nu vreau să mai fiu femeie.
dar nici bărbat n-aș putea fi
atunci, ce?
o supă clocotită într-o oală cu șorț purpuriu.

Mădălina - Ioana Coman este studentă în anul I la Masteratul de Inovare Culturală al Facultății de Litere din Brașov. Scrie din anul I de licență, de când a început să meargă la Cenaclul „Corpul T” al Facultății de Litere, unde și-a descoperit pasiunea pentru scris, dincolo de cea pentru citit. În continuare frecventează cenaclul și încearcă să-și găsească o voce proprie, atât în poezie, cât și în proză.

